

Előszó

A kazak népmesékkal a magyar olvasóközönség 1949-ben találkozott először. Ekkor látott napvilágot *A fakó lovacska* címmel az a válogatás, melyet kazak kéziratokból fordított magyarra Balázs Béla és Geréb László, majd azonos címmel 1958-ban ismét megjelent a válogatás kiegészítve orosz nyelvből fordított mesékkel. Ezt követően 1988-ban jelent meg újabb kötet, mely *A láthatatlan tolvaj* címet kapta. A meséket a költő és műfordító, Buda Ferenc kazak nyelvből ültette át.

A Szegedi Tudományegyetem Altajisztikai Tanszékén 1998 óta folyik kazak nyelvi oktatás anyanyelvi lektorral. Az évek során a fordítási gyakorlat órákon Mukuseva Rausangül kazak lektor irányításával a hallgatók a *Қаңбақ шал* című 1983-ban Almatyban kiadott mesegyűjtemény számos darabjával ismerkedtek meg. Ahogy gyűltek a mesék, megszületett az ötlet, hogy az oktatás megkönnyítése érdekében érdemes lenne az anyagot magyar és kazak kétnyelvű kiadásban is hozzáférhetővé tenni. *A kán és a vezír* című kötetben szereplő mesék nyersfordításait a tanszék egykori hallgatói, Biacsi Mónika, Dohar Katalin, Hancz Erika, Németh Patrícia készítették, továbbá Mukuseva Rausangül két fordítása is bekerült a kötetbe. A félkész anyagot Biacsi Mónika és Mukuseva Rausangül dolgozta át, és rendezte sajtó alá. A munka során a szerkesztők maximálisan ügyeltek a szöveghűsége, emellett arra törekedtek, hogy a mesék érthető és élvezhető olvasmánnyá váljanak. Reményeik szerint a kétnyelvű mesegyűjtemény nemcsak az olvasók tetszését nyeri majd el, hanem gyakorlati segítséget fog nyújtani a kazak nyelv elsajátításában.

A szerkesztők